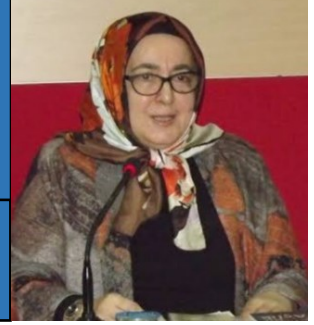

ÂŞIK GARİP PARKI

Huzeyme Yeşim
KOÇAK

Garip bir tenhalıkta, ancak göze batarak varlığını anlatırdı. Küçük çaplı karantinalardan, lanetli bir maziden geri kalmış gibi...

Dışlanmış, sonra yok sayılmış... Belki, en kötüsü hiç yaşamamış, metruk, mefluç.

Sefil hayatı; devâsâ, maskara bir çarkın dişlerine takılmış, cansız, paylaşmasız, bağısız.

İçinde neşeli, hayata meydan okuyan kahkahalar atılmazdı. İlk aşklarla buluşma heyecanları duyulmazdı. İşten sürüklenerek çıkmış memurların; gençlik heyecanlarıyla dolup taşanların, ev kadınlarının hayatın meraretine karşı bir durak, kısa bir fasıla arayan insanların yorgun, kendini salmış bedenlerini misafir etmezdi.

Artık, dinlenme, eğlenme yeri değildi. Popüler şarkılar söylenmezdi. Olsa olsa kısık hazin, ancak kendinin bildiği, dinlediği kekeme şarkıları mırıldanabilirdi.

Garsonlar koşuşturmazdı masalar etrafında. Mönüler istenmez, hesaplar dillenmezdi. Bütün konuşmalar susar; ümitler, sevgiler, bir yudumcuk nefeslenmeler kaçır; dilhûn edici, panzehirsiz ağulu gerçeklerle karşı karşıya, boğaz boğaza gelir ve uçar giderdi.

Çay kaşıklarının, yaşamı büyük bir keyifle karıştıran halinden memnun şıkırtıları, zamanı törpüleyen ağız şapırtıları; imrenilen, gönlü geniş ızgara kokuları; gençten yaşlısına, işçiden başçısına kadar türlü insan manzaraları; pişirme, yemek yeme telaşları görülmezdi. Pusulalar kontrol edilmez, paralar sayılmazdı. Yüzler gülmez, dudaklar büzülmez, beller hafifçe bükülmezdi.

Yıkıntıları, harap sonları, kaçınılmaz ölüm provalarını; melâl, kasvet sinmiş kahrılı

hatıraları sevmediklerinden... Yoksa hep kaçma, bastırma eğilimlerinden midir nedir bilinmez; insanlar, park etrafında sanki sihirli bir hat çizilmiş de görüş açlarına girmezmiş gibi; büyülenmiş, görmez nazarlarla, mekanik bir hızla geçerci.

...

İsmi bile değiştirilmişti.

Mutluluk tehir edilmişti. Yarının bileti, sabahsız akşamlara kesilmişti.

Mevsimler sürülmüştü. Baharın kendini hemen belli ediveren delişmen sokulganlığı; kışın asaletli soğuk tavırları göze çarpmazdı. Sonbahar aradan çekilir; vakitsiz, günsüz, sonsuz bir hazan, hüsrân ve feveran mevsimi gibi kapıya dikilirdi.

Gökyüzü bile en şedit, hırçın yağmurlarını oraya gönderir; amansız, bednam rüzgârlar garibanı hırpalamak için elinden geleni ardına koymaz; sonra hepsi birden dişini gösterir, nefesini iyice kesecek kadar, en kuytu köşelerine dek ıslatır, kendini hiçbir tutuş emaresi göstermeden sille ve şamarını üzerinden eksik etmezdi.

Yabanileşmiş, kederli tabiat, derin bir sıkıntıyla ayakta ölmeye çalışan tek tük ağaçlar; bakımlı, alımlı bitkilerin solup; arsız, hoyrat, sarhoş ayakların bastığı zebun otlar, elîm bir korkuyla, göze batmamaya gayret göstererek, sonuna kadar tevekkülle yaşamaya çalışırdı.

Parkta kemikleri gösterişli kediler dolaşırdı. Yağlı, zengin sofraların hasretiyle koşturan aç köpekler; sonra açık kümeslerinden fırlayıvermiş cılız ama iştahlı tavuklar. Onlar koklar, eşinir, deşinir; sonra meyvus, açbîlaç

gezinirdi. Ve bu perişan, viran parka pek yakışırlardı.

Terk edilmiş, tuhaf bir nemle ıslanmış kanepeler; tercih edilmişliğin, şefkatli vücutların sıcaklığını, dokunuşlarını arardı. Boya kokusunu, fırça darbelerinin usulca ve sessizce gidiş gelişlerini; üzerine yazılmış: “*Boyalıdır. Oturmayınız*” yazılı ihtar levhalarını dahi...

Yumuşak bakışlar, ferahlamış soluyuşlar, iç dökmeler, sevdalı okşayışlar; yeni ve sürekli de olsa mesut bir dünyayı âsûde seyredişler ve bütün hülyanın ayaklanıp, uçar gibi süzülmesini, elden avuçtan ipeksi, rüyamsı kayışlarını bekler, bekler ve yine beklerdi.

...

Oysa ne ümitleri vardı. Mekân olarak sınıf atlamak; reklâmı yapılmak, anılmak, aranmak, sorulmak...

Berduşların, kimsesizlerin, sunturlu bir küfür gibi, inkâr edilmiş yaşantılarına ortaklıktan, hâmilikten kurtulmak...

Parkın sol köşesindeki sokak lambası yandı. Mazisindeki, bir an önce kendini göstermek için dövüşen; sükseli, neşeli, işveli envai renklerle ışıldayan; kâh hepsi birden yanan, bazen sıralı, bazen nazlı, park sakinlerine işmar eden sessiz şamatacı lambalarını hatırladı. Ve sonsuz bir özlemle yandı.

Çocuk parkında salıncaklar kurulurdu. Tahtaravalliye, görünmez tarafından cesaretli büyükler de binerdi. Ya da çocuklarıyla güya oyun maksadıyla türlü çocukluklar ederdi. O

Belki de bir bir “*Otopark*” hikâyesi yazsa, kendini daha iyi hissedecekti.

çıkışlardan sonra, bu iniş ve düşüşler... Serserilerin bile terk ettiği bir mahal.

Lüzumsuzluğu, tutunamayışı, elden kayışı, nasipsizliği üstlenen, üsteleyen; yeryüzünden sürgün, yersiz bir mahal... Acınası, yazıklanası bir hâl.

Âşık Garip Parkı... Garip Âşık Parkı. Park-ı Garip Âşık.....

...

“Ben de tıpkı bu park gibiyim.” dedi.

Sonra, garipleri, ötekileri ve bütün dışarıdakileri, tümleşemeyenleri düşündü.

Gitgide taşırdığı hisler ona daha fazla batıyor ve canını yakıyordu.

Bir an abarttığını var saydı. Bu da öyle bir demdi işte.

Belki birikmiş sıkıntılar, küçük çaplı ama huzura, rahata itirazlı hafakan bozuntuları. Düşüncenin lafazan, safsatan kusuntuları.

Kendini kaybetmiş benliğin; dikleşme, kafa tutma denemeleri... Dışla için, meşhur malum arbedesi. Veya hepsiydi. Ama sonuç tatsızdı.

Sonra yazdıklarını okudu. Yeni kelime dizileri koydu.

Aynaya baktı. “*Hüzün bana yakışmıyor.*” dedi. Sakalını kaşıdı.

Âşıksam da... Garipsem de... Nihayetinde... Terk edilmişsem de...

Karar verdi. Öykünün sonunu değiştirecekti.

